

2. Nikolas "Miksi sinä kaappasit tämän kyseisen lelun?" Alex kysyy uteliaana. 15-vuotiaaksi Alex on yllättävän fiksu ja tuhahtan vastaukseksi. "Pakkohan sinun oli siinä jotain nähdä?" Alex tuhahtaa turhautuneena vaikenemisestani. Niin näinkin. Onnellisen hymyn kauniilla kasvoilla, joista tuikkivat hunajan väriset silmät ja sotkuisen mustan tukan, joka pilkisti pipon alta. "Ahaa kiinnostavaa." Alex toteaa mielessäni. "Painu vittuun päästäni." Ärähdän ja suljen mieleni häneltä. "En minäkään kieltämättä olisi voinut vastustaa kiusausta, mutta olisin vaan imenyt sen kuiviin." Alex sanoo ja kohauttaa olkiaan huolettomana. Jokin kuohahtaa päässäni ja katson Alexsia varoittavasti, mutta Alex jatkaa silti puhumista. "Miltähän sen veri maistuisi?" Alex kysyy haaveilevasti ja paljastan muristen hampaani. "Alex häivy." Sanon muristen ja Alex liukenee viisaasti paikalta. Lähden kiukkuisena kohti huonettani jonne Cain ilmeisesti päätti linnoittautua. Yllätyin avatessani oven siitä, mitä Cain oli puuhaamassa. Hän oli tosin pyytännyt kyniä ja paperia niin minun olisi kai pitänyt arvata. Kuitenkin se mitä hän piirsi sai minut ällistymään. Piirros oli vasta luonnos vaiheessa, mutta muistutti hämmästyttävästi minua. Cain kohotti päänsä yllättyneenä ja näytti nololta huomattessaan mitä katselin. Kiireessään peittää piirroksensa hän sähläsi ja sai paperiviillon sormeensa. Yksinäinen veripisara kihauti sormen päähän ja se riitti. En pystynyt pidättelemään itseäni vaan hyökkäsin hänen kimppuunsa.

3. Cain
Sormenpäähäni kohosi yksinäinen veripisara ja samassa kaikki muuttui. Vielä hetki sitten Nikolas oli seisonut rauhallisena oven suussa, mutta nyt hän syöksähti minua kohti silmien väri verenpunaiseksi muuttuneena. Yritin perääntyä, mutta Nikolas tarttui minun käteeni ja pisti verta vuotavan sormeni suuhunsa. Sitten hän vain imi. Saatoin tuntea kuinka veri sormestani virtasi hänen suuhunsa. Yhtä nopeasti, kuin hän aloitti hän myös lopetti. Hän otti sormen suustaan ja nuolaisi haavaani, joka katosi silmiäni edessä. Ennen kuin sain sanaa suustani hän oli uudestaan kimpussani ja kaatoi minut maahan. Nyt hänen suunsa siveli kaulaani ja tunsin jonkin terävän työntyvän ihooni. Ne olivat aivan kuin torahampaat. Pienen kivun vihlauksen jälkeen alin tuntea nautintoa ja aloin vaikertaa tahtomattani, jollin Nikolaksen käsi eksyi sepalukselleni ja tulin järkiini. Nikolas näytti huomaavan mielialan muutokseni ja päästi irti. Hän kuitenkin nuoli ensin kaulaani valuvat verinorot ja pureman jäljelle jäi vain kaksi kutisevaa paukamaa. "En halunnut tämän menevän näin." Nikolas mutisi ja nuoli nautinnollisesti huuliaan joissa oli vielä verta. Minun vertani. "Mikä sinä olet?" Kuiskasin hiljaa ja kompuroin taaksepäin. Tällä kertaa Nikolas ei estänyt minua ja päädyin huoneen nurkkaan. "Arvaa." Nikolas mutisee ivallisesti vastaukseksi. "Ei vampyyreitä ole olemassa." Mumisen kauhuissani. Ei niitä ollut kuin saduissa ja teinityttöjen fantasioissa. "Väärin poju tämä on totisinta totta." Nikolas sanoo irvistäen. "Mutta, mutta ei se ole mahdollista." Änkytin ja Nikolas silmäili minua ilmeisen huvittuneena. "Selitä sitten tämä." Nikolas sanoo ja avaa suutaan. Alahuulta vasten painautuu kaksi terävää torahammasta ja katson häntä järkyttyneenä. "Sinullahan on perhe. Miten voit olla vampyyri?" Sanon ääni vapisten. "Ihmisten tiedot on niin kliseisiä." Nikolas tuhahtaa ärtyneenä. "Tottakai mulla on perhe, en mä taivaaltakaan tupsahtanut. Voi ihminenkin tietysti muuttua, mutta ihmisestä ei koskaan tule yhtä vahvaa ja nopeaa kuin alkuperäisistä vampyyreistä." Nikolas selittää turhautuneena ja tarkkailee jokaista reaktiotani. "Vanhenetko sinä?" Möläytän pelonsekaisella uteliaisuudella. Nyt Nikolas vaikutti varsinaisen hilpeältä puhuessaan. "Tietysti. Siihen asti, että olen yhdeksäntoista. Ihminen on oikeasti vasta silloin täysi-ikäinen, vaikka teillä on joku harhakuvitelma kahdeksastatoista ikävuodesta. Sen jälkeen meist tulee kutakuinkin kuolemattomia. Ei sillä, että olisimme ala-ikäisinä heikkoja. Kykenemme silloin tosin saamaan ihmisten sairauksia ja kuolemme vähemmällä vaivalla. E tosin voi hyödyntää näitä tietoja mitenkään, koska et ole menossa mihinkään." Nikolas sanoo nyt huolettomasti. Hänen

mieli-alansa vaihtelevat yllättävän nopeasti. "Mihin sinä minua tarvitset." Kuiskaan hiljaa. Nikolas katsoo minua pitkään ennen kuin avaa suunsa. "Koska minusta tuntui siltä." Nikolas sanoo ja niine hyvineen poistuu huoneesta. Jos toimisın tunteen mukaan olisin tehnyt monia pahoja asioita, ajattelen ärtyneenä ja repäisin kahtia Nikolasta esittävän kuvan. Aivoni yrittävät vielä protestoida äskeistä vastaan, mutta järki voittaa lopulta. Olen nähnyt tarpeeksi todisteita uskoakseni asian. Poistun huoneesta seuraavaksi aikomukseni löytää vessa, kun törmään käytävällä Lucaan. Kavahdan taaksepäin ja Luca virnistää huvittuneena. "Sinulle ilmeisesti selvisi mitä me olemme. Älä silti huoli, olet hyvissä käsissä." Luca sanoo ja jättää minut yksin käytävään ennen kuin ehdin vastata. Minulle on pikkuhiljaa hahmottunut millaisessa asunnossa olen vankina. Olemme ilmeisesti jossakin ullakkohuoneistossa, joka sijaitsee kaupungin laidalla uskoakseni. Törmätessäni käytävän päässä ulko-oveen houkutus on liian suuri. Tartun kahvaan ja samassa Nikolas ilmestyy taakseni. "Mitä sanoin karkaamisesta?" Nikolas kuiskaa suoraan korvaani ja hätkähdän hiukan. "Jättäisin suosiolla väliin." Nikolas sanoo ja kävelee käytävää pitkin poispäin. Se siitä pakoyrityksestä. Paitsi, että minun on pakko yrittää. Avaan oven ja katoan hämääjän porraskäytävään. Pakoni oli tuomittu epäonnistumaan ennen kuin se ehti edes alkaa, sillä tunsin äkkiä kädet vyötäisilläni. "Turhaa." Nikolas mutisi ärtyneenä ja raahasi minut takaisin asuntoonsa. Katsoin häntä kiukkuisena mutten sanonut sanaakaan vaan lähdin kävelemään nöyryytettyinä, mutta Nikolas seurasi itsepintaisesti perässä. "Tiedätkö mitä tottelemattomuudesta seuraa?" Nikolas kysyi ja painoin minut vastausta odottamatta seinää vastaan. Hän oli aivan liian lähellä ja tuoksui aivan liian hyvältä. Sano Tukholma syndrooma kaikui päässäni ja keskityn ajatukseni Samueliin. "Älä ajattele häntä." Nikolas sanoi ärtyneenä ja nojasi lähemmäs. En ollut oikeastaan yllättynyt, kun hän tiesi mitä ajattelen. Ajattelin kiusallani Samuelia entistä enemmän ja Nikolas ärähti ärtyneenä. "Tämän yön saat viettää kanssani." Nikolas murahti ärtyneenä ja kiskaisi minut mukaansa makuuhuoneeseensa. Pelkäsin kauhistuneena mitä hän aikoi tehdä ja yritin pyristellä vastaan, mutta tietysti turhaan. Nikolas raahasi minut mukaansa sängylle, sitten hän kävi makaamaan niin etten pystynyt liikkumaan. Äkkiä hän upotti hampaansa uudelleen kaulaani kuin käärme, joka nappaa saaliinsa. Se tapahtui nopeasti ja sulavasti. Taas sama hallitsematon nautinto alkoi vyöryä ylitseni ja yritin hillitä voihkaisut. Tällä kertaa Nikolas joi pitempään. Hänen lopetettuaan olin aivan pökerryksissä. Nikolas ei kuitenkaan tehnyt minulle sinä yönä muuta kuin piti kiinni ja esti minua hievahtamasta koko yönä. Seuraavana aamuna avatessani silmäni Nikolas oli yhä kietoutuneena minuun. Hän näytti ilmeisen ärtyneeltä ja katseli minua tarkkaavaisesti. "Sinun takiasi minulta meni upea yö hukkaan." Nikolas mumisee ärtyneenä ja nousee ylös. Katson kuinka hän poistuu huoneesta ja jään yksin makaamaan. Toinen päiväni vankeudessa ei alkanut oikein odottamallani tavalla. Nousen ylös ja hieron unisia silmiäni. Samassa huoneen ovi aukesi ja luulin Nikolaksen palaavan takaisin. Ovella ei ollut kuitenkaan Nikolas vaan Alex, jolla oli ilikurinen hymy huulillaan. "Huomenta. Toin sulle vaatteita. Käy suihkussa ja vaihda ne yllesi." Alex tervehtii ja laskee puhtaana vaatepinon sängylle. Vaatteet eivät ole oikein tyylliseni, mutta saavat kelvata. En vaivaudu kiittämään vaan nappaan vaatteet ja lähden etsimään kylpyhuonetta. Löysin yllättävän siistin kylpyhuoneen käytävän päästä läheltä ulko-ovea. Lukitsin oven takanani, mutta olin varma ettei se pidättelisi heitä kovinkaan kauaa. Samassa äkkäsin lavuaarin reunalla lojuvan partaterän ja muistot vierivät mieleeni. Minä lukittautuneena vessaan. Äiti huutamassa päissään isälle. Se ääni, kun pullo särkyy, sirpaleita kaikkialla. Näen selvästi ison sirpaleen oven alta ja tartun siihen sormillani. Hivutan sen varovasti luokseni ja otan käteeni. Sirpale on tavallisen näköinen, tehty vihreästä lasista. Katson vanhoja arpia pitkin käsivarsiani. Käytän aina pitkähihaista, minun on pakko. Katson sirpaleen terävää reunaa ja

viillän. Kipu erottaa minut todellisuudesta. Toinen muisto ilmestyy heti perään, kuin filmi nauhalta. Samuel näkee ensikerran arpeni ja tuijottaa niitä hetken hiljaa. Sitten hän suutelee jokaista arpea koko kehossani ja minä vapisen. En tiedä onko se onnea vai häpeää. Olen kuitenkin helpottunut, hän tietää nyt. Palaan rytinällä todellisuuteen, kun joku ryskyttää ovea. "En kuule suihkun ääntä. Mitä puuhaat?" Alex kysyy uteliaana oven läpi. "En mitään." Mutisen ja riisuudun lopulta. Astun ryöppyävän veden alle ja suljen silmäni. Voisin seistä paikoillani tuntikausia. Lopulta minun on kuitenkin sammutettava suihku ja astuttava pois veden alta. Kuivaan itseni naulakosta löytyvään pyyhkeeseen ja alan kiskoa vaatteita päälleni. Tajuan pian paidan kohdalla, etten voi pitää sitä. Paita on lyhythihainen ja paljastumiselle tulisi suuri riski. Vedän lopulta oman paitani päälleni ja laina housut jalkaani. Vilkaisen uudelleen partaterää ja otan sen hetken mielijohteesta mukaani. Alex seisoo heti oven toisella puolella ja silmäilee minua arvioivasti. "Mikset vaihtanut paitaakin?" Alex kysyy selvästi pettyneenä ja pudistan vain päätäni. Alex kohauttaa olkiaan ja tarttuu minua kädestä. Hän lähtee johdattamaan minua käytävää pitkin ja päädymme keittiöön. Luca ja Nikolas juovat jotakin punaista mehulaseista, eikä minun ole vaikeaa arvata mitä ruosteen hajun perusteella. Luca nyökkää minulle, mutta Nikolas ei tee elelläkään. Hän tuijottaa vain lumoutuneena lasinsa sisältöä. Keittiössä on hiljaista. Edes kellon ääni ei riko sitä. "Noniin haluatko jotakin syömistä ennen kuin lähdemme?" Luca kysyy yllättäen ja katson häntä epävarmana. Pidän häntä hiljaisena ja vetäytyvänä tyyppinä. Olin ilmeisesti kuitenkin väärässä. Luca tuijottaa minua kysyvästi ja älyän lopulta vastata. "Joo kai." Mumisen ja Luca suuntaa jääkaapille. Hän kaivaa esiin leipää ja leikkeleitä. Katson niitä hämmentyneenä. "Mitä luulitko, että me eletään vaan pelkällä verellä?" Luca kysyy tuijutuksestani huvittuneena. Pudistan päätäni ja Luca naureskelee itsekseen. Luca tekee voileivän ja ojentaa sen minulle. Otan sen kiittolisena vastaan sillä minulla on kova nälkä. Yrittäessäni istua tuolille minua alkaa huimaamaan ja meinaan kaatua. Samassa Nikolas on kuitenkin ottanut minut kiinni ja huokaa ärtyneenä. "Taisin ottaa liikaa verta." Hän mumisee itsekseen ja päästää irti. Alex ja Luca silmäilevät meitä molempia kysyvästi, mutta Nikolas ei sano mitään. Lopulta he luovuttavat ja huone vajoaa taas hiljaisuuteen. Vain minun pureskelun rikkoo hiljaisuuden. Samassa Alex liuttaa minulle lasillisen appelsiini mehua ja otan sen vastaan kiittolisena. Kulautan sen kurkkuuni kahdella kulauksella ja Alex kaataa minulle samantien lisää. "Me lähdemme tänään." Nikolas sanoo ja rikkoo viimein painostavan hiljaisuuden. "Minne?" Möläytän ja punastun samantien. "Metsälle." Nikolas mutisee epämääräisesti ja vilunväristykset kulkevat pitkin selkäpiitäni. "Aiot sä ottaa Cainin mukaan?" Alex kysyy hämmentyneenä ja Nikolas nyökkää ykskantaan. "Siistiä." Alex toteaa viheltäen. "Joten mikä Cainin osuus on?" Luca kysyy ja kohottaa kulmiaan. "Olla syöttinä. Emme etsi nyt ravintoa vaan kaltaistamme." Nikolas sanoo omiin ajatuksiinsa uppoutuneena. "Ketä?" Luca kysyy kiinnostuneena. Itse en haluaisi pahemmin tietää, sillä sana syötti ei kuulosta houkuttelevalta. "Edmundia." Nikolas sanoo ja Alex päästää pitkän vihellyksen. En todellakaan tiedä mitä se tarkoittaa. Istun jälleen saman auton takapenkillä. Alex naputtaa turhautuneena sormiaan odottaessamme Nikolasta. Lopulta hän saapuu ja istuu ratin taakse. "Cain sinun on sitten turha juosta pakoon." Nikolas toteaa ja käynnistää auton. Nikolas selitti minulle jo aikaisemmin, että juotuaan vertani hän pystyy paikantamaan minut mistä tahansa. "Hei laitetaan bileet käyntiin." Alex sanoo ja virnistää. "Jaa ja millä lailla?" Luca hymähtää. "Nupit kaakkoon ja sillai." Alex sanoo ja kurottautuu kohti etupenkkiä. "Anna olla mä laitan sen päälle." Luca mutisee ja käynnistää radion. Näen sivusilmällä Nikolaksen pyörittelevän peilissä silmiään. Ajamme hiljaisuuden vallitessa minulle vieraassa ympäristössä. Olemme kaupungin sellaisessa osassa missä en koskaan ole käynyt. Pysyttelin aina kotikulmilla ja Samuelkin kiusoitteli aina minua siitä. "Cain

menemme Eternity nimiseen yökerhoon. Sitä pyörittää Edmund niminen vampyyri, joka on minulle velkaa. Sinä satut olemaan juuri hänen tyyppiään, joten etköhän käy syötistä.” Nikolas huokaa. Mitä ovatko kaikki vampyyrit muka homoja? Karkaa huvittunut ajatus päästäni. ”Eivät oikeastaan.” Alex sanoo ja pomppaan melkein pystyyn. ”Sori, toi ajatus oli niin äänekäs. Vampyyrit ovat katos kaikkiruokaisia. Ei ajatella sillai kuka on hetero tai homo. Nautitaan kaikista.” Alex sanoo asian, kuin se olisi itsestään selvää. Ilmeisesti tulossa kiva ilta jos asiat menevät näin. Nikolas ajaa hetkenkuluttua tummaksi maalatun rakennuksen pihaan. Oven yläpuolella on kyltti, jossa kiiltelee isoilla neon-kirjaimilla Eternityn logo. Lähdemme suuntaamaan kohti ovea, jota kohti kiemurtelee pitkä jono juhlijoita. Meidät kuitenkin päästetään jonon ohi ja olemme hetkessä sisällä.